

Van 't volle leven!

„Ik leef”.
Joh. 14:19.

Dit is een woord van Christus uit den Staat der Vernedering.

Wel trilt er reeds de voorsmaak door der vreugde, die Hem was voorgesteld, maar het was toch niet minder werkelijkheid van de Kribbe tot het Kruis. Wij belijden ons geloof in Jezus Christus, Die GELEDEN heeft — niet minder hebben wij te prijzen Hem, Die GELEED heeft. Wij gewagen in den catechismus van Hem, Die Zich tot in den dood heeft moeten vernederen — wij mogen echter niet zwijgen van Hem, Die het leven tot zijn hoogsten top heeft opgevoerd.

„IK LEEF”, dat is het zelfgetuigenis van den Heiland als Hij rondwandelt tusschen menschen wier leven niet anders is dan een gestadige dood. „Uit het volle leven” schrijven wij vaak als ondertitel op den band van onze boeken — ach, wat is het volle leven leeg! Ook wat wij ons „geestelijk” en „kerkelijk” leven noemen.

Witgepleisterde graven! zei de Heiland daarvan! Kerkmuren zijn vaak grafmuren! Maar tegen de zerken van dat kerkhof schalde en schalt de juichkreet van den Christus: IK LEEF! Christus is onzen vollen dood gestorven, maar tegelijk heeft Hij ons volle leven geleefd. Spurgeon maakt bij de verklaring van Psalm 16 de opmerking, dat gelijk niemand zooveel smart heeft geleden als de Heiland, tegelijk niemand zooveel vreugde en blijdschap heeft gesmaakt in het dienen van God.

„GIJ ZULT LEVEN” Deze heerlijke belofte heeft de Levende Christus aan Zijn volk gedaan! Hij heeft ze vervuld. Aan de dochter Abrahams, die achttien jaren bestaan had onder het mes en bij het drankje! Aan de melaatschen, die duizend dooden stierven vóór hun laatsen snik! Aan velen, die dood waren voor kerk en maatschappij! Zelfs aan sommigen, die reeds in den school waren nedergedaald. Hij heeft die belofte vervuld aan allen, die van stonde aan tot Christus, hun Hoofd, zijn opgenomen en zal ze vervullen aan dit ons vleesch in den Morgen der Opstanding. Maar Hij wil die belofte ook vervullen aan ons, hier en nu!

„Gij wilt tot Mij niet komen opdat gij het leven zoudt hebben” moest de Heiland eens zeggen tot de Joden. Geldt dat woord in zekeren zin misschien ook ons, broeders en zusters? Wat begeert gij van uw God en Verlosser? Een zalig sterven? Een plaats in den hemel? Alleen een dagelijksch afsterven van uw zonden en geen opstaan tot een nieuw leven? Wilt gij als in een langzame agonie, in een steeds toenemende versterving, uw Verlosser tegemoet gaan? Begeert gij slechts de negatieve zijde van de verlossing? Wilt gij niet LEVEN? Dapperlijk strijden tegen de zonde, den duivel en zijn gansche rijk? Vroolijk genieten wat uw God en Vader u geeft?

O, ik weet het, de jaren van het verdeelde leven, die achter ons liggen, maken het ons zoo moeilijk op de belofte te vertrouwen. Ik wek u waarlijk niet op tot vertrouwen op wat wij, menschen, ons geestelijk leven noemen — hetwelk toch niet anders is dan een gestadige dood! Ik pook u niet aan tot enthousiasme voor wat wij, menschen, ons kerkelijk leven noemen — hetwelk toch niet anders is dan een gestadige dood! Maar zoekte ons oog Hem, Die uit 't volle leven ons toespreekt: IK LEEF EN GIJ ZULT LEVEN! Persoonlijk, geestelijk, kerkelijk!

Hier werd nog nooit een hart bedrogen,
De hoop maakt sterk, 't geloof verwint,
Het doel blinkt heerlijk ons voor oogen,
Ook waar de weg in nacht begint.

N. B.

mij na te rekenen. Van welke gelegenheid deze zelfde broeder, die (natuurlijk zonder naamsvermelding, vanwege de broederlijkheid), er op afgeeft, dan ook weer dankbaar gebruik maakt, om een volgende Seltenhieb te kunnen plaatsen.

Hebt medelij.

Ik kom inmiddels nog op Prof. Hepp's klachten terug.
K. S.**Wat geeft gij er voor terug?**

Prof. Hepp, nog steeds doelende op De Veenhof (en voor den goeden verstaander ook op mij, want hij haalt weer het één over het ander heen), klaagt met zijn hierboven reeds gesignaleerde overdrijving: ze houden opruiming, maar wat geven ze er voor in de plaats?

Een suggestieve vraag, die al eens eerder eenige broeders imponeerde.

Maar ze doet niets ter zake, zoolang wie ze stelt, niet verder komt dan Prof. Hepp. Want a. deze strijdt weer niet tegen wat werkelijk gezegd is (zoo b.v. in zake de kennis van Christus, van de geloovigen etc.), doch tegen zijn daaraan vastgeknoopte hersenschimmen (hij wacht zich wel voor zorgvuldig citaat, ondanks Prof. Greijdanus' en mijn opmerkingen dienaangaande); b. hij negeert wat in bepaalde gevallen wel degelijk „er voor in de plaats gegeven wordt” (zie boven inzake in- en uitwendige kerk); c. hij doet, alsof hetgeen opgeruimd wordt, inderdaad vervanging door iets anders noodig heeft.

Maar dat is nu juist het puntje, waarover het soms loopt.

Als men met De Hagen, het „Calv. Weekbl.” enz. meent, dat het een nauwsluitende, warme, dogmatische jas is, die afgenomen wordt, ja, dan heeft de vraag zin: wat geeft gij er voor in de plaats? Maar misschien heeft men deze, indertijd sommigen een gevoel van bevrijding gevende vraag, inmiddels al leeren inhouden. Want juist Prof. Hepp is dezer dagen aan 't betoogen, dat er zoo groote verwarring onder ons was, blijkbaar óók voordat de door hem bestredenen optraden. De jas zat dus zoo best niet, precies wat wij al lang beweerden.

Indien men nu eens ophoudt, met dergelijke suggestieve beelddispraak zijn elgen apologetisch paadje te schoffelen inplaats van te beveiligen, dan stel ik de vraag: moet op elke afsnijdingsdaad een acte van teruggave, van vervanging door iets anders, van substitutie volgen? Welneen.

Wie aan de kinderen brood of visschen afneemt, die moet iets er voor in de plaats stellen. Wie hun evenwel steenen of schorpioenen afneemt, moet die ook iets er voor in de plaats stellen? Is het al geen zegen, indien hij het vermogen om de spijs van brood en visch te eten gered heeft van den verstikkingsdood?

Als de chirurg een armen kerel een rijksdaalder afneemt, mag de patiënt vragen: wat geeft u er voor in de plaats? Maar als hij die zelfde vraag zou stellen, nadat het doktersmes een gezwel had weggeopereerd, ik denk, dat zelfs de aan veel dwaasheden gewende arts vreemd zou staan te kijken.

Als mijn tuinman rozen of geraniums uit hun bed wegneemt, vraag ik hem: wat geeft gij er voor in de plaats? Maar als hij onkruid wiedt, of een boomstam van woekerplanten, of buurmans venster van klimop bevrijdt, vraag ik hem niet: wat geeft u er voor in de plaats?

De vraag zelve is in den mond van Prof. Hepp een petitio principii, een in eigen lijn doorredeneerend, maar al te zwak gebaar van afweer van wat hij toch niet meer tegenhouden kan.

Want, als scholastisch overwoekeringsonkruid opgeruimd wordt, dan vraagt men onder goede calvinisten niet: wat geeft u er voor in de plaats? Het antwoord van Calvijn op de scholastiek zijner dagen is in analoge gevallen klaar. Wat in de plaats komt van het scholastieke gezwel? Ruimte voor de zon des Woords! Om te schijnen, allen, die in het huis zijn.

Die ruimte komt in de plaats van het onkruid, dat gewied, van den tumor, die „besettigt” werd. Of zal men dit laatste werkwoord soms schrappen uit het woordenboek der goede werken?

K. S.

De steen der „wijsheid”.

De C. v. d. Woude brengt in „Geref. Leeuw. Kerkblad” de kwestie-Drachten ter sprake, rept even van wat wij ter zake van de kwestie der rechtszekerheid opmerken, en geeft dan een opmerking ongeveer in dezer voege: wij willen graag naar K. S. luisteren in andere gevallen, maar... is 't wel „wijs” geweest, dat hij nu weer over die kwestie der rechtszekerheid schreef? Het was nu, na de handelingen der part. synode, weer zoo aardig bijgespijkerd, daar in Drachten, en het liep daar alles weer zoo'n beetje, en had K. S. nu maar niet „wijzer” gehandeld, door dergelijke vragen maar in de pen te houden?

Hierop antwoord ik dit.

1. In het algemeen is het voor het Christelijk besef niet zoo reusachtig moeilijk te weten, wat in bepaalde situaties „wijs” is. Utiliteitspolitiek is slechts in schijn wijs, want a. niemand overziet alle factoren, die in een bepaalde situatie werkzaam zijn; b. God beveelt ons, op het historisch geworden (dat elk oogenblik weer correctie behoeft, en nimmer normatief is, al normeert het praktisch), in te werken, door steeds weer te vragen: wat is de inhoud van het geopenbaarde Woord? Supprimeering van die vraag is altijd on-wijs, werkt altijd deformeerd, en is geen dreigende, doch aanwezige deformatie. De utiliteitspolitiek heeft

ook in onze kerken wrange vruchten doen wassen. Het vragen naar recht en waarheid is altijd wijs. Want het legt de waterpas aan eer een volgende laag steenen gelegd wordt, die straks weer andere dragen moeten. Men moet dus vragen: of ik zakelijk het probleem goed stelde. Deed ik dat niet, dan ware dáárdóór niet wijs gehandeld. Maar het niet stellen der rechtsvraag is altijd het tegendeel van „wijs”.

2. Ik heb al meer dan eens gezegd, waarom het noodig is, in dezen op tijd te spreken. Er zijn broeders, die beweren: iets is eenmaal door een synode toen en toen, daar en daar, zoo getraceerd, ergo: wij hebben daar positief recht, ergo: wij doen 't ook maar zoo! Deze handelwijze nu kan zeer onwils worden in de gevolgen, en is 't al tijd, qua theoretisch redeneeren. Want ze geeft den goeden, den eenigen maatstaf uit handen. Derhalve is het wijs, een ingrijpend besluit, dat men onjuist acht, op tijd te bestrijden, opdat door deze wijsheid volgende onwilsheid voorkomen worde. Het is, geloof ik, wijs, vooruit te zien. Of wil De v. d. W. misschien loochenen, dat velen zich op de aangegeven manier bedienen van het „beroep op de historie”?

3. Indien ambtsdragers, onverschillig waar en wie, niet strikt naar 't recht behandeld worden, dan kunnen andere ambtsdragers, die vandaag in een bestaande of herkende evenwichtspositie aanleiding vinden tot quietisme, misschien morgen te laat de spreuk indachtig worden: hodie mihi, cras tibi; heden ben ik, morgen zijt gij aan de beurt.

4. De v. d. W. zegt: 't was in Drachten nu eenmaal weer pils en vree; laat nu maar verder de zaakjes loopen (natuurlijk geef ik hem hier heel vrij weer). Of hij de situatie juist teekent, betwijfel ik. Er is nog heel veel oud zeer. Maar dat blijve rusten. Ik vraag dit: indien ik gelijk heb daarin, dat wel op een tweede definitie van wanbestuur, doch niet op een eerste (die toch achter het schorsingsbesluit lag), schuld beleden kon worden, en indien ik voorts gelijk heb, daarin, dat dan de particuliere synode had moeten erkennen, dat de classis geschorst heeft op gronden, die met hun toelichting niet te handhaven vielen, zou dan niet menige conscientie bevredigd zijn, die nu, ondanks De v. d. W.'s bewering van herstel der rust, nog met de problemen in de maag zit? Misschien zou zulk een erkenning den vrede in Drachten algemeen gemaakt hebben. Nu is hij het zeker niet.

5. Dit klemt te meer, waar — men weet nog steeds niet, wie 't deden, men houdt zich maar stil — de formule eener schuldbelijdenis etc. haarfin in de krant gezet is (waarom wordt dáárvan niet gevraagd, of dat wel „wijs” was?). Zij, die zulke dingen doen, of toelaten, moeten dan ook verdragen, dat de duizenden, die men in de finesses dier schuldbelijdenis betrokken heeft, de letter dier belijdenis eens bekijken, om dan te constateeren: de wereldlijke rechter zou hier een voorgaand vonnis hebben vernietigd, en wederom recht gesproken hebben. Dat is „wijs”, want dat zuivert de lucht naar twee kanten.

6. Het overkomt me wel meer, dat ze aan mijn „wijsheid” dan gaan twifelen, wanneer net precies „puntje bij paaltje komt”. Ik vind het altijd wijzer, als de goede vrienden dat maar eerst eens secuur bekijken. De rest komt dan later wel.

Een onbewuste petitio principii, is die wel erg „wijs”?
K. S.**Kerkelijke procedures?**

Er is, naar verluidt, ergens een broeder, die van de ééne naar de andere kerkelijke vergadering loopt, om incidenteel de noodklok te luiden over een aan Afscheidings- en Doleantie-taal getrouwen zin van een preek, rakende de kerk. Hij schijnt een incidenteele beslissing noodig te achten, en den tijd eener synode er voor te willen opeischen, ondanks 't feit, dat er in den kerkeraad uren lang heen en weer gepraat is.

Misschien zullen anderen „als dat nu zoo moet”, zich herinneren, dat er een redacteur van een „Friesch Kerkblad” (De Veldkamp), is geweest, die niet preekte, doch schreef over latente kenmerken der kerk, zulks naar aanleiding van een Groningsch predikant. Ik zei mijn meening reeds daarover. Ik voel niets voor procedures over dergelijke incidentjes, ook al meen ik, dat tegenover zulk een vondst de Doritsche Leerregels terecht aanvoeren, dat er geen onzekere zekerheid is, en de logica, dat er geen teekenen, die niet teekenen zijn, bestaan.

Maar laat, wie procedures mocht wenschen ter eener, bedenken, dat ze ook ter anderder zijde zóómaar mogelijk zijn. En laat eventuele adviseurs daar óók maar aan denken. 't Is 1938.

Beter dan dit alles is het, in grooten stijl te handelen. Mogelijk wil een lezer dit blad toezenden aan den broeder in kwestie. Er zijn er genoeg, die weten, wien ik bedoel.

K. S.

Drankbestrijding en synode.

Volgens een mededeeling heeft de Synode van de United Presbyterian Church of N. America zich uitgesproken ten gunste van Geheelonthouding van Alcohol. Dit besluit wordt door dezen correspondent „niet moedgevend” genoemd.

Wellicht heeft de schrijver gedacht aan den regel, dat op kerkelijke vergaderingen alleen kerkelijke zaken behandeld worden, en acht hij b.g.n. besluit een afwijking daarvan. Hij vergeet dan, dat de kerk des Heeren bij de tuchtoefening met tal van zonden te doen krijgt, ook met de drankzonde. De ware tucht nu bestaat niet enkel in het bestraffen van zonden, maar ook in het aanraden van geneesmiddelen daartegen. En geheel-

onthouding is het beste middel tegen die zonde, volgens Rom. 14 vs 21 e.a.p.

Het kan ook zijn, dat b.g.n. correspondent de meening is toegedaan, dat geheelonthouding en Calvinisme niet bij elkaar passen. Doch ook deze opvatting is niet steekhoudend, want Gods Souvereiniteit, die door ons Calvinisten beleden wordt, gaat ook over het maatschappelijk leven. God wil heel ons leven doordringen met zijn heiligheid, volgens het Schriftwoord: Weest heilig, want Ik ben heilig. Hoe kan men dan meenen, dat de Calvinist de drinkgewoonten, die de samenleving verkankeren, aan Gods bestuur zou onttrekken?

En zou de Kerk des Heeren, waarin het profetisch ambt bediend wordt, dan mogen zwijgen over deze roepende zonde en haar eenig geneesmiddel?

Gelukkig kunnen wij in Nederland wijzen op een Synode, die niet onder deed voor haar Amerikaansche zuster. Toen 't Intern. Congres tegen het Alkoholisisme in ons land vergaderde heeft de Synode van de Geref. Kerken te Zwolle, 1911, zich aldus uitgesproken in art. 19 over een uitnodiging tot vertegenwoordiging op b.g.n. congres: „De Generale Synode van de Geref.